

НАСЛЕЂЕ

Мала сеоска кућица у засеоку Јареш. Направљена на огромној стапарској пустари. Изграђена је као и многе куће обичних сељака, прављене у то време. Зидана скромно, онако како се могло. Делом је од черпића, а делом од обичне цигле. Уредно, у бело окречена. Покривена је бибер црепом. На кућу је наслоњен велики трем. Под њим се некада, лети ручавало, склањало од врућине и одмарало од тешких послова. Испред куће је цветна башта оивичена поткреченим циглицима. У дворишту се разграно стари дуд. Ту је и бунар из кога се вадила вода. На кућу је наслоњена штала. То је кућа мога прадеде Станка, ту се родио мој деда Тома, а на школским распустима долазили су мој тата и мој стриц.

У кући се налази предња соба, кухиња, па задња соба. У кухињи је бели кухињски креденац, шпорет, сто и столице. На једном зиду стоји икона светих апостола Петра и Павла. На другом измолваном зиду, окачен је зидни сат. У овој кући време је одавно стало. Ту сада више нико не живи, али се људи из те куће и данас радо сећамо, мислим се ја. Мој тата има директна сећања, а мени је причао о њима. Пошто их је он јако волео, ту љубав према њима, пренео је и на мене. Недавно сам питала баба Милицу, откуд јој тај прекрасни ћилим. Она ми каже, то је ткала баба Ката. Па онда је питам ко је везао онај лепо стољњак, што га стављамо за славу, а она ми каже, исто баба Ката. Баба Ката баш је хтела да је се сећамо, мислим се ја. Међутим још доста веза у баба Миличиној кући остало је од те жене, која је имала златне руке.

То ме је упозорило, како се некога од наших предака сећамо више, некога мање, а некога се уопште не сећамо. Не спомињемо га, као да није ни постојао.

Баба Ката није оставила само ручне радове иза себе. Оставила је и много више од тога. Мој тата се увек с радошћу сети своје нежне баке. Каже да је увек радо одлазио код својих. Сећа се како га је љубила у главу, нежно миловала, и увек имала лак живот. Тежак живот јој није сломио вољу за животом. Остала јој је веселост у срцу и радост у души. Радовала се својим унуцима.

Покушавам да осликам живот те моје прабабе. Замишљам је као младу жену, дуге бујне косе боје жита, која је сплетена у плетенице. Лепо лице јој је уоквирено белом марамом. Топле црне очи наговештавају благу нарав и мирноћу. Она је нежна и тиха жена, подређена своме мужу. Станко је озбиљан и строг. Она га безусловно следи, воли и поштује. Са њим има два сина, Лазу и Тому.

Замишљам је, како рано, још у цик зоре, устаје и ложи ватру. Меси хлеб и ставља га да се пече. Одлази у шталу да помуже краву. Sprema по шољу топлог млека за своје мале синове Тому и Лазу. Испраћа свог Станка у поље. Кува ручак, па опет храни децу. На подне, свом мужу, носи ручак на њиву. Са њом иду и деца. До мрклог мрака остаје на њиви и помаже мужу у тежачким пословима. Касно се враћају кући. Она љуби своју децу и ставља их на спавање. Окреће се икони. Моли се за здравље и срећу целе породице. Крсти се и љуби икону. Уморна одлази на починак... А када је везла? Па везла је зими, да прекрати дуге зимске ноћи. Све што је радила, радила је с љубављу те се зато у њеним радовима и осликава лепота.

За сваког човека је важно да има сазнање о својим прецима, јер живот не почиње од нас. Она жена, била је неука сељанка, али једна бистра, разумна и поштена жена. Иза себе је оставила трагове, своја дела – своје везове. Али, оно што је највредније оставила, то су њена деца. Њима је пренела нити основне људске вредности. Она је још у оно време разумела, да је образовање и знање веома важна ствар у животу, и зато је ишколовала мога деду Тому. Ради тог циља, одрекла се много чега у животу.

Врло је важно да знамо ко смо и одакле потичемо. Да бисмо знали ко смо, важно је да знамо своје корене. По прецима постајемо препознатљиви. Нису нам они у наслеђе оставили лепе плаве очи, криве ноге, или пак дуг нос. Оставили су нам и стил живота и начин васпитања, а то је оно што бар можемо мењати...

I награда
Јована Стајин II 5
Гимназија *Вељко Петровић* Сомбор

ВIV Раванград 2010 ВЕЉКОВИ ДАНИ

